

Hayri Kozakçioğlu'na Mektup

— sürgünadam · 12 Ocak 2025

HAYRİ KOZAKÇIOĞLU'NA MEKTUP!

Hayri Kozakçioğlu'nu hatırlayan, yaşı 50'nin üstündekiler hemen; "Adam öleli 22 yıl oldu, ölü bir adama nasıl mektup yazıyorsun?" diye, meraklanabilirler.

Anlatalım...

1983'te Sakarya Arifiye Öğretmen Lisesi'nde yatılı okuyorum. Ortaokul son sınıftayım.

Okul Mevcudumuz bin iki yüz.

Sabah kahvaltılarında haftada üç sabah şehriye mercimek ya da yayla çorbası, bir sabah ise margarin-reçel ikilisi, diğer üç sabah da zeytin-peynir-yumurta üçlüsü çıkıyor. Öğlen ve akşam yemeklerinde pırasa, ıspanak, kapuska, nadiren bamya, taskebabi, kara şimşek (Yeşil mercimek) kuru fasulye, nohut, tavuklu patates, makarna, pirinç ve bulgur pilavı, haftada bir kez de bazen kıymalı, bazen patatesli ya da peynirli börek çıkıyor. Bunlara bazen yoğurt, cacık, tulumda ve ya Kemalpaşa tatlısı, komposto, meyve de ekleniyor.

İspanak, bamya ve yeşil mercimek çıktığı zaman, genellikle ıspanağı çamurdan, bamyayı suyunun balın kaşıktan uzayarak akması gibi aktığı için, yeşil mercimeği de içindeki taştan yiyemedik. Parası olanlar kantine, ya da nöbetçi öğretmenden izin alabilirse, ya da kaçak çıkabilirse lokantaya giderdi. Bizim gibi parası olmayanlar da, yemekhane başkanını kafaya alabilmişse, zuladaki zeytin, peynir, margarin...

Başkanın elinde ne varsa onunla karnını doyurmaya çalışırdı. Bu, maalesef her zaman mümkün olmuyordu. Zaman zaman yemekhaneden ekmek alıyor, yarım ekmek arasına çeyrek ekmek koyarak açlığımızı gidermeye çalışıyorduk.

Yemeklerin durumuyla ilgili sınıf öğretmenlerimize, okul müdürlüğüne defalarca şikâyette bulunmamıza rağmen, bir sonuç alamadık.

Kantinde harcayacak param olmadığı için çok aç yattığımı bilirim.

Sonunda okulun yemeklerini şikâyet etmek için Sakarya Valiliği'ne dilekçe yazmaya karar verdim.

Bu fikrimi danıştığım lise son sınıflardan bir âbimiz, dilekçede adres, ad ve soy ad olması gerektiğini, bunu yazarsam da, başımın belaya girebileceğini söyleyince, isimsiz bir mektup yazmaya karar verdim. İki sayfalık mektubu zarfa koyduktan sonra gidip valiye vermek istedim. Tam kapıdan içeri giriyordum ki, sonradan özel kalem müdürü olduğunu öğrendiğim bir adam önümü kesti.

Hayırdır delikanlı, nereye?

Valimize mektup vereceğim, dedim.

Sen giremezsin, mektubu bana ver, ben veririm valiye, dedi.

Kabul etmedim, o da benim içeri girmeme izin vermedi.

Ben valinin odasına girmek için, kalem müdürü beni içeri sokmamak için tartışırken polis geldi, tam o anda valinin kapısı açıldı. İçeriden uzun boylu, mavi gözlü, yakışıklı ve güler yüzlü bir adam çıktı. Polisin kolumdan tuttuğunu görünce,

Hayırdır, Aslan ne yaptı, nereye götürüyorsun? Diye, sordu adam.

“Eyvah! Adam beni tanıyor, hapı yuttuk” dedim içimden, Ben kimseye adımlı söylemedim, beni nerden tanıyor acaba?

Polis memuru da;

Sayın valim, bu çocuk (Çocuk dediği benim, ama yaşım 17, neden 17 olduğunu da ileride bir gün anlatırım inşAllah.) odanıza girmeye çalışıyormuş, özel kalem gel al bunu dedi.

Polisin ağzından, kapıdan çıkanın vali olduğunu anladım.

Bir an mektubu verip vermeme konusunda tereddüt ettim. Vermesem başım daha büyük belaya girebilir, diye düşünüp, mektubu vermeye karar verdim.

Sayın valim size bir mektup vermek istiyorum, dedim.

Ver bakalım Aslan, dedi vali, tekrar adımlı telâffuz etti.

Battı balık yan gider, deyip ceketimin iç cebinden çıkarıp verdim mektubu.

Vali Hayri Kozakçioğlu, hemen açıp okudu mektubu.

Tamam, Aslan sen şimdi git, hiç kimseye bir şey söyleme, bizzat ben gelip araştıracağım konuyu, dedi.

Valilikten kaçarcasına çıktım, ara sıra da arkama bakıyorum, beni takip eden var mı, diye.

Mektuba adımlı yazmamıştım, lâkin vali adımlı biliyordu.

Bir hafta sonra, bir Çarşamba günü vali gelmiş diye, yatılı bütün öğrencileri tören alanında topladılar.

Beni görmesin diye sıranın en arkasına durup, saklanmaya çalıştım validen.

Vali yemeklerle ilgili şikâyet aldığını, konuyu araştırdıklarını ve gereken tedbirlerin alındığını, bundan sonra daha kaliteli yemek çıkacağını, aynı durum devam ederse, çekinmeden kendisinin yanına giderek, tekrar şikâyet edebileceğimizi söyledi ve makam aracına binip gitti.

Bir hafta, okul idaresinin beni çağırıp hesap sormasını bekledim fakat ne çağırın oldu, ne de hesap soran. Anlaşılan, vali beni ele vermemişti.

Aşçılar değişti, beyaz önlük giymeye, külah takmaya, eldiven kullanmaya başladılar. Yemeklerimiz gerçekten düzelmişti, ama valinin adımı nereden öğrendiği konusu çözemediğim bir bilmece olarak zaman zaman kafama takılıyor, cevabı öğrenebilmek arzusunu bastıramıyordum.

1986'da Dicle Üniversitesi Tarih Öğretmenliği Bölümü'nü kazanıp, üniversite öğrencisi olarak Diyarbakır'a gittim.

1987 Ocak ayında da Hayri Kozakçıoğlu'nun Diyarbakır Valiliği'ne atandığını, ardından da Olağanüstü Hâl Bölge Valiliği ile görevlendirildiğini öğrendim.

Adımı nereden öğrendiği merakım artık bunaltmaya başlamıştı beni. Sonunda valiye bunu sormaya karar verdim ve hiç vakit kaybetmeden özel kaleminden randevu talep ettim.

Özel kalem, görüşme konusunu sordu, ben de Sakarya'dan valiye tanıdığımı, hayırlı olsun demek için ziyaret etmek istediğimi söyledim. Talebim, özel kalem tarafından reddedildi. Beş on gün geçtikten sonra tekrar aynı taleple gittim, özel kalem yine reddetti. 1987 Şubat'ının sonlarında üçüncü kez gittim, bu kez Özel kalem beni daha kapıdan girerken tanıdı;

Hiç boşuna gelme, başını kaşımaya vakti yok, dedi. Israr ettim, yanında Van, Hakkâri ve Mardin valilerinin olduğunu, toplantının da ne zaman biteceğinin belli olmadığını söyledi.

Olsun, ben beklerim, dedim.

Tam o sırada valinin makam odasından üç kişi çıktı, arkalarından da Hayri Kozakçıoğlu. Kapının önünde tokalaştılar, vedalaştılar. Vali tekrar odasına dönerken beni gördü, bir şey demeden makamına girdi.

Özel Kalem;

Bak, vali seni tanımadı, dedi.

Haklısın, kafası meşguldür, ama sen bir sor, kabul etmezse, söz vallahi bir daha gelmeyeceğim, dedim.

Özel Kalem insafa geldi;

Ne diyeceğim, diye, sordu bana.

Sakarya Arifiye Öğretmen Lisesi'nden Aslan sizinle görüşmek istiyor, de. Kabul etmezse, bir daha gelmem.

Özel Kalem, ceketinin önünü düğmeleyip girdi valinin odasına, bir dakika sonra çıktı dışarı;

Vali bey seni bekliyor, dedi.

Bayramda şeker torbasını dolduran çocuklar gibi sevinmiştim.

Devlete ve onu temsil eden valiye gereken saygıyı fazlasıyla göstererek girdim valinin yanına, masasına kadar yaklaştım, önce onun elini uzatmasını bekledim. O valiydi, önce benim elimi uzatmam protokole uygun değildi. Vali büyük bir alçak gönüllülükle ve tebessümle uzattı elini. Saygı ile elini öpmeye yeltendim, müsaade etmedi ve tokalaştık.

Hoş geldin Aslan, dedi.

Hoş bulduk sayın valim, asıl siz hoş geldiniz, ben altı aydır burada öğrenciyim, hayırlı olsun yeni göreviniz dedim.

Bana göre, gereksiz birtakım konuşmalardan sonra;
Sayın valim Sakarya'da size, okulun yemeklerini şikâyet etmek için bir mektup vermiştim hatırladınız mı?
Diye sordum.
Evet, hatırlıyorum, dedi.
Size o zaman kendimi tanıtmadığım hâlde, bana adıyla hitap etmiştiniz, o günden beri içime dert oldu,
beni nerden tanıyorsunuz, ya da tanımıyorsanız adımı nasıl öğrendiniz?
Hiç beklemiyordum, vali yüksek sesle bastı kahkahayı;
Allah başka dert vermesin Aslan'ım dedi,
Benim için çok önemli, sizin için bir mahzuru yoksa söyler misiniz sayın valim?
Yahu ben, adını bilmediğim bütün delikanlılara "Aslan" derim, ASLAN!

aslanyılmaz#sürgünadam#
12.01.2025